

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

nem III. Imperio præficere voluerunt, quod tempora
maligna virum deposcerent, insolentia Saracenorum,
& superbia Gracorum vehementer de nouissima victo-
ria in Ottonem adiuncta. Alij verò non discedendum pu-
tauerunt ab recta Ottonum linea, merito ac recordati-
one I. Ottonis Imperatoris optimi. Non defuerunt Ro-
mani ciues, qui resumendum à Romanis Imperium, nec
diutius exteris regibus permittendum censuerunt: Se-
non habeat vrbs Roma qui sine inuidia possideat, peten-
dum aliquem ex Italiae principibus. Inter huius autē sen-
tentia authores vehementissimus incumbebat Crescen-
tius Numentanus. Cum verò ea primū secretis in con-
uētibus sunt dici coepit, deinde per vicos & compita pa-
lam sunt elata, perterriti proceres Germani, in Ottonē
III. secundi filium, consenserunt.

CAPVT XXII.

O Tto III. secundi filius, primi nepos, procerum,
qui tum Romæ erant, consensu Imperator crea-
tur. Henricus Bauarie dux, intellecta Imperatoris mor-
te, puerum Ottonem in Germania agentem, qualicunq;
occasione in suam accepit potestatem, quō paratior illi
viamaneret ad Imperium perueniendi: Sed principes
de manu illius puerum extraxere. Interea Lotharius
rex Fracorum et si antè Lotharingiam abnusisset, eamq;
perpetuò Ottoni & successoribus permisisset, audita ta-
men Ottonis II. morte, ad eam recuperandam conten-
dit, quō fratri Carolo dignum se principatum conferret:
Viridunum cepit, & eius urbis comitē in suā redegit po-
testatē, ultra etiā processurus: Cum tamē videret totius
Imperi vires sibi intētari, facile reddidit quaecepit. De
regno aut̄ Francorū per ea tēpora magna contētio fuit,
cū Carol⁹ Lothar⁹ defūcti frater illud peteret, et Hugo

Q 4 Pari-

Parisiorum comes cognomento Magnus, & item Abba,
illud sibi vendicaret. Erant ambo, ut diximus, sororibus
Ottonis I. progeniti: Sed tum Hugoni regnum cessit: &
post illum filio eius Roberto: sic primum egraciens li-
neam Caroli Magni, in qua supra ducentos annos per-
mansit. Otto autem puer cum proceribus, rebus Germania
componendis annis undecim intenderat: ut interim roba-
stiore etate accedente, par magnis in Italia rebus geren-
dis posset videri. Quo tempore Crescentius Numenti-
nus consulem se titulo preferens, urbis dominium insu-
am traducere curauit potestatem: Qui obsequenter
sibi minus quam voluisse Pontificem Iohannem XV.
in eam dignitatis salutisque desperationem adduxit,
ut urbe sedens, in Haetruria se reciperet. Eo Pontifici
cum venisset, animis per vita securitatem resumptis,
Ottonem III. Imperatore per nuncios literasque ora-
re coperat, ut Sedi apostolicæ, & oppressæ urbi Rome
opem debitam afferret. Id vero cum rescisset Crescen-
tius, Pontificis agnatos consanguineosque, & quosque
amicos mittens oratores, apud illum peruiuit, ut Re-
manum rediret: impleuitque factas pollicitationes Pon-
tifici Crescentius, quod illi Romæ appropinquanti, cum
senatu magistratibusque & honoratis quibusque ob-
uius in faciem cernuus pedes osculatus est: Introdi-
ctum positumque in sedem semper veneratione debita
est prosequutus. Eius Iohannis anno pontificatus nono,
Ottonem III. in Italiam primum venisse, & à Cres-
centio Numentano ceterisque Romanis summa cum
obedientia admissum in urbem fuisse, tradunt
Italici scriptores: eratque is regni ipsius
undecimus.